

[Knud Jespersen.]

Jeg er meget enig. Jeg tror bare, hr. Ninn-Hansen og jeg tænker på to forskellige grupper. Jeg vil da gerne benytte lejligheden til at spørge: hvad er det for et beredskabsværn, man taler om? Er det politiet? Er det militæret? Eller er det de unge konservative? Det sidste kan man jo næsten ikke bære, hvis de skulle ud og prøve at arbejde. Det havde de måske godt af, men jeg vil opfordre dem til at holde sig væk fra arbejdspladserne. For øvrigt ved jeg ikke, om man har nogle unge konservative ud over dem, der er i gruppen her i folketinget.

Når man kigger på det forslag, som ministeren har fremsat, må man nok sige, at med denne treenighed anerkender man, at det er nødvendigt med en nødretslovgivning – ja, det er også nødvendigt med en ny type af lovforslag – og så vil jeg bare spørge: hvorfor i alverden er man så ikke kommet med det? Grunden hertil kan ministeren læse i sin egen karakteristik af noget, der var endnu mildere i 1970 – ganske vist var det en anden regering, der havde magten. Dengang karakteriserede ministeren det som noget asocialt at tvinge arbejderne, at bruge tvang over for fagbevægelsen. Jeg sad og tænkte, det kan da være, hr. Kjeld Olesen kan huske helt tilbage til 1970. Men det kunne han ikke. For hr. Kjeld Olesen, der for tiden er medlem af LOs forretningsudvalg, havde slet ingen bemærkninger om, at der var tale om tvang. Nej, vi fik den sædvanlige snak om, at folk skal i arbejde, og derfor må vi holde lønnen nede for dem, der er i arbejde. Hr. Kjeld Olesen kan måske huske, at han har sagt det før. Jeg mindes det i al fald indtil flere gange. Hr. Kjeld Olesen kan måske huske, at han sagde det for lidt over 2 måneder siden, ikke 2 år, at nu skal de arbejdsløse i arbejde, men vi fik flere arbejdsløse, og derfor skal vi holde igen på lønnen. Ja men tror man da, man ustraffet fortsat kan optræde på den måde? Selv om man er ikke-valgt medlem af LOs forretningsudvalg, burde man måske prøve at lytte lidt til, hvad dansk fagbevægelse siger og har sagt. Jeg anser dette for at være en tragedie, hvis det vedtages, og jeg anser det for at være en socialdemokratisk tragedie. Man kan ikke blive ved med at forlange, at almindelige mennesker skal holde for.

Hvad var det for en nødretslovgivning, man skulle være kommet med? Man skulle sætte ind over for jordspekulationen. Vi ved alle sammen i dette ting, at jordspekulationen om-

fatter flere midler end alt det, vi udbetaler til lønarbejderne, men det er Dansk Arbejdsgiverforening ikke interesseret i, men det var hr. Thomas Nielsen. Jeg forstår, at forholdet mellem hr. Thomas Nielsen og den socialdemokratiske regering er lidt svækket. Så kan man selvfølgelig sige, at så er det da meget godt, at får man ikke den, man elsker, nemlig socialdemokratiet, så må man nappe den, man kan få.

I denne situation vil jeg sige, at vi er enige med LO. Vi er enige i disse betragtninger, at man ikke kan fortsætte ind i disse blindgyder. Det er jo ensrettet politik, hvor man uafbrudt tager fra de arbejdende, tager fra børnene, tager fra de ældre, hvor man begrænser den sociale standard, hvor man begrænser uddannelsen, og hvor man aldeles ikke er interesseret i at røre ved nogen af de andre ting.

Vi vil ikke være med til en sådan politik. Vi synes, der ikke er noget mere skændigt end at rotte sig sammen mod de fattige. Jeg skal slet ikke tale noget om det selskab, man så har rottet sig sammen med. Men det, der står tilbage, er, at efter at statsministeren havde prøvet at lave et lovforslag, der nærmer sig tugthuslovgivningen fra 1929, er det alligevel lykkedes venstre, konservative, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne at bevare deres vetoret, og hvor socialdemokraterne ikke har nær så megen indflydelse som det medlem, der måske i forgårs til al skade for sig selv har meldt sig ind i det kristelige folkeparti.

Tror man da, man kan drive et sådant dobbeltspil? Tror man i virkeligheden, at arbejderklassen er sindet bare at affinde sig med, at vi herinde sidder som vældig begavede herskere? Det er vi jo. Flertallet i alt fald. Jeg hører til det mindre begavede mindretal, der har sagt: det går vist ikke med de forlig. Hver gang har forligspartierne sagt: det går vældig godt. Så kan man jo undersøge, om virkeligheden eller jeg er fuld af løgn. Men virkeligheden og jeg er i overensstemmelse, for det er gået dårligt. Det passer jo, for næsten hver anden måned kommer man og skal redde landet, og så forklarer man, at alle vi andres forslag ikke duer. Vi er ikke realpolitikere.

Hvad er realpolitik? Er realpolitik at tage de unges muligheder for uddannelse fra dem, at begrænse omsorgen for de ældre, de syge og børnene? Er realpolitik at lave nødretslov, som kun kan glæde vekselere og børnsfolk? Er realpolitik at foregive et stop for priser, når man samtidig indrømmer muligheder for, at de for-